

HANGİ SİYASİ PARTİ DESTEKLENMELİ?

Aydınlık Dergisi, 3 Haziran 2007

Yıldırım Koç

Evvelki haftaki yazımda TÜRK-İŞ'in geçmişte işçi karşıtı siyasal partilerden istifa ve bu partilere oy vermeme kampanyalarından söz etmişim. Geçen hafta da, TÜRK-İŞ'in ve DİSK'in parti kurma çabalarına değinmiş, sendikaların ülkemizde siyasal parti kurma konusunda başarısız kaldığını anlatmışım. Önerim de sendikaların artık bir siyasal partiyi desteklemeyi açıkça tartışması ve kararlaştırmasıydı. Bu partinin demokratik bir biçimde belirlenmesi için de yapılması gerekenin parti program ve uygulamalarının incelenmesi olduğu açıktır. Bu hafta bu konuyu ele alacağım. Ancak bu arada TÜRK-İŞ'in genel seçimlere ilişkin tavrını açıklayan bir Yönetim Kurulu bildirisi yayımlandı. Basında önemli bir yer almayan bu bildiriye, ileride değerlendirmeler yapılırken kullanılabilmesi için, aşağıda sunuyorum:

**“Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ), 22 Temmuz 2007 günü yapılacak genel seçimlerde, işçi, sendikacı ve sendika uzmanı adayları destekleme kararı aldı.
“TÜRK-İŞ Yönetim Kurulu, konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, çalışanların hak ve taleplerinin TBMM çatısı altında savunulması, sendikal hareketin güncel sorunlarının takibi ve parlamento çatısı altında etkin bir mücadelenin yürütülmesi amacıyla, bu genel seçimlerde Parlamento'ya azami sayıda işçi, sendikacı ve sendika uzmanının katılmasının zorunlu olduğu belirtildi.
“TÜRK-İŞ Yönetim Kurulu, bu amaçla, hangi siyasal partiden olursa olsun, aday oldukları seçim çevrelerinde işçi, sendikacı ve sendika uzmanı adayları etkin olarak destekleme kararı aldı.”**

Bir siyasal partiden milletvekili seçilen kişi, o partinin programı ve yetkili karar organlarının kararlarıyla bağlıdır. AKP milletvekilleri Agah Kafkas ile Hüseyin Tanrıverdi, birer sendikacıydı. AKP'nin işçi aleyhinde attığı adımların sorumluları arasında bu milletvekilleri de vardır. Sadık Şide, 12 Eylül askeri yönetimlerinde Sosyal Güvenlik Bakanı idi. Her alanda ve özellikle de 2821 sayılı Sendikalar Yasası ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası tasarılarının Milli Güvenlik Konseyi'ndeki görüşmeleri sırasında izlediği çizgiyi, yayımlanan tutanaklardan biliyoruz.

Her kişi ve kuruluş, tarih önünde kendi tavrıyla sorumludur.

Bilinçli bir işçi veya sendikacı, siyasal parti tercihini hangi kıstasları kullanarak yapmalı? İşçi sınıfının ve sendikaların sorunlarının çözümünün siyasal alanda mücadele olduğu günümüzde, bu soru büyük öneme sahiptir.

Ben, Türkiye'nin bütünlüğünü ve ulusal bağımsızlığı savunmayan bir siyasal partiye destek vermem. Bunun anlamı, “ne ABD, ne AB, tam bağımsız Türkiye” diyebilmektir; açık bir biçimde anti-emperyalist olmaktır. Emperyalizm kavramını kullanmaktan bile kaçınan bir siyasal partinin, IMF ve Dünya Bankası politikalarını eleştirmesi bile inandırıcı değildir. IMF'ye ve Dünya Bankası'na cepheden karşı çıkmadan da işçi hakları savunulamaz.

Türkiye gibi ülkelerde devletçilik temel ekonomik, toplumsal ve siyasal tercih olmalıdır. Devletçilik, yalnızca halkın refahının sağlanması için değil, güçlü bir endüstrileşme sağlayabilmek, bağımsız bir ekonomi yaratabilmek ve ulus devleti koruyup güçlendirebilmek (ulusla devlet arasındaki bağları güçlendirmek ve farklı kökenlerden ve inançlardan insanlardan bir ulus yaratabilmek) açılarından da önemlidir. Devletçiliğin tamamlayıcı unsuru, planlı ekonomidir. Devletçiliği savunan örgüt, özelleştirmenin her biçimine de karşı olmak zorundadır. Özellikle sağlık hizmetlerinin ve eğitimin özelleştirilmesi bu açılarından büyük tehlike içermektedir.

Emperyalist ABD'nin ve AB'nin Türkiye'yi parçalama girişimlerine karşı Türkiye'nin bütünlüğünü korumak için merkezi devlet yapısının güçlendirilmesi, eyalet sistemi kurmaya

yönelik girişimlere karşı çıkılması gerekmektedir. Yerleşme adına yapılan girişimlerin bizleri sonuçla götüreceği yer eyalet sistemi, iç savaş ve parçalanarak sömürgeleşmedir. Yerel yönetimlere büyük güç, yetki ve görev devrini savunan bir siyasal partinin desteklenmemesi gerekir.

Siyasal parti tercihinin belirlenmesinde işçi sınıfını sermayedar sınıf karşısında koruyacak hukuki düzenlemeler de önemlidir. Bu da, İş Yasası'ndan başlayarak sendikal hak ve özgürlükleri düzenleyen yasalara kadar geniş bir alanda çağdaş düzenlemeler gerektirmektedir.

İşçi, sendikacı veya sendika uzmanı milletvekilinin, ormanı güçlendirecek yeni bir fidan mı, yoksa ormanı yok etmede kullanılacak bir balta sapı mı olacağına bu kıstaslar karar verir.